A najednou OUVEJ. Á… Auvajs! Nohy se mi zapletly do větviček stromu a břicho mám vmžiku plné listí. Ach jo. Tolik jsem doufal, že se třeba vrátím k Flašce! „Haló, vy tam dole! Slyšíte mě?“ volám ze všech sil na maminku v parku, která tlačí do kopce kočárek se dvěma holčičkami. A funí u toho námahou.

Dírek v bříšku přibylo, mám je taky na nožkách. Už jsem skoro zapomněl, jak vypadá Flaška. „Neviděli jste moji Flašku?“ křičím na dvě maminky, co tlačí dva kočárky a v každém kočárku mají dvě stejná mimina. Neslyší mě.